

PRESENT I ABSENT

Un relat de: [MariaM](#)

Des de casa, entre vinyes, “vinyes verdes vora el mar”, he baixat a la platja. M’agrada fer-ho, especialment, en aquesta època de l’any, quan el sol ens acarona, però, l’aigua està massa freda per banyar-s’hi, llevat d’alguns valents que no s’hi resisteixen. Per tant, m’agrada la platja en aquestes circumstàncies de solitud, quan l’única xerrameca que existeix, és la beneïda remor de les ones en arribar a la costa i tornar-se’n al mar. Per qui em pogués observar, seria evident que no sóc pas d’aquells valents, jo m’hi resisteixo, encara.

Avui, tan sols el contemplaré, el mar. A vegades tinc la sensació que en el seu vaivé, em parla o li parlo...o somnio. Sovint, quan sento això, en sortir del sopor o dormició que m’envaeix, em trobo rara perquè no sé si he estat present o absent. Tanmateix, quan dorms i somnies no et veus, però saps que formes part del relat; en canvi, en la vigília, el que en diem despert, hi som i ens veiem o creiem veure’ns.

Certament, em sembla que ara m’he adormit. No vull perdre’m en divagacions que no duen enlloc, tan sols a raure en un jardí del qual no en sabia sortir. Però, fóra bo de disposar de les eines necessàries per tal de treure’n l’entrellat; em trobo en la disjuntiva de no saber, exactament, si hi era en present o absent.

Les ones arriben i se’n van, una a una formen el mar, i moltes, moltes més, l’oceà; així són els meus somnis, en tinc una amalgama, i els intento interpretar si els recordo, es clar, però no m’hi capfico pas. Alguns poden ser inquietants perquè et parlen d’absències; d’altres de presents no desitjats.

Sempre se’n pot aprendre dels somnis i, si no fos possible, cal mantenir els ulls i la ment ben oberts. Ves tu, el que dóna de sí una estona a la platja.